

LAURA SARRI | Presidenta de l'Ateneu Golmesenc

“A l'Ateneu intentem promoure la cultura, des del voluntariat, per fer país”

La Laura Sarri (Golmés, 1976) és presidenta de l'Ateneu Golmesenc des de l'abril. El 16 de desembre, la Federació d'Ateneus de Catalunya els va donar un premi per la seva comunicació. Concretament, el tercer lloc en la categoria de Premis als Mitjans de Comunicació. Es tracta del Premi Ateneus 2015. Fou l'única entitat de Lleida premiada als Premis Ateneu i fins fa poc eren l'Ateneu més jove de Catalunya. La Federació d'Ateneus de Catalunya aglutina 172 entitats de tot Catalunya. El projecte premiat porta per títol *Comunicació Activa*.

El vostre ateneu és molt jove.

Sí, vam néixer el 2013. La Junta la formem set persones.

Quina és la tasca principal de l'Ateneu Golmesenc?

Intentem ser fidels a allò que ens vam proposar quan el vam fundar: una agrupació que promou la cultura, des del voluntariat, per fer país. Totes les tasques i activitats que portem a terme es troben centrades en aquests tres punts.

Heu estat premiats per saber utilitzar els canals de comunicació.

Sí, ens ha fet molta il·lusió. Se'ns ha premiat per

maximitzar el ressò d'allò que portem a terme pels canals de premsa habituals i també *on line*, en les xarxes socials. Hem creat un butlletí electrònic i hem optimitzat la web, Facebook, Twitter i Instagram.

Li doneu importància a la comunicació.

Des del primer dia ho teníem clar. Les xarxes les anàvem fent entre nosaltres, però com que hem anat creixent al poble i a la comarca, la comunicació és important.

La Federació aglutina 172 ateneus.

Sí, a més d'altres entitats que treballen per a la cultura.

Vostè és psicòloga.

Sí, i em dedico a la docència.

Es desplaça en cadira de rodes. L'ha condicionat en la feina?

M'ha fet necessitar més col·laboració i entesa amb tots els membres de l'Ateneu, per la qual cosa, el treball en equip –perquè hi ha lloc on jo no puc arribar– encara s'ha fet més estret. Ens uneix.

Les dones comencem a ocu-

par llocs des del voluntariat i el teixit associatiu.

Cada cop som més, és cert, però ens queda molta feina per fer. La igualtat és lluny. On està costant molt és en l'empresa, encara. Potser tenim més facilitat de col·laboració, de treball en equip..

El fet d'anar en cadira de rodes ha cohesionat més l'equip, ens ha fet més col·laboratius. Ens ha unit.